

Číslo jednací: 32C 117/2008 - 132

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud I. stupně rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Slavičkem ve věci žalobce: **Jan Šinágl**, nar. 9.12.1952, bytem Žebrák, Bratří Nejedlých 335, zast. JUDr. Petrem Kočím, PhD., advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 1535/4, proti žalovanému: **FUTURA, a.s.**, se sídlem Praha 1, Politických vězňů 1531/9, IČ: 16192893, zast. Mgr. Helenou Peterkovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Konviktská 12, **o ochranu osobnosti**, k žalobě pro zmatečnost podané žalobcem proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 27.5.2010, č.j. 1 Co 270/2009-76 a proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20.4.2009, č.j. 32 C 117/2008-57,

t a k t o :

- I. Žaloba pro zmatečnost se **z a m í t á**.
- II. Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 8.900,- Kč k rukám jeho právní zástupkyně, a to do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou pro zmatečnost se žalobce domáhal zrušení rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 27.5.2010, č.j. 1 Co 270/2009-76, kterým byl potvrzen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20.4.2009, č.j. 32 C 117/2008-57, jímž byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce domáhal uložení povinnosti žalovaného uveřejnit na vlastní náklady do pěti dnů od právní moci rozsudku ve formátu 1/8 tiskové strany v deníku Haló noviny omluvu týkající se článku autora Františka Vybírala ze 14.7.2008 s názvem :“Je, či není antikomunista Šinágl primitivem?“. Žalobce se ve své žalobě rovněž domáhal zrušení rozsudku Městského soudu v Praze jako soudu I. stupně ze dne 20.4.2009, č.j. 32 C 117/2008-57. Ve své žalobě uvedl, že ze seznamu soudců, kteří byli v minulosti členy Komunistické strany Československa (dále jen KSČ) zveřejněného 7.1.2011 Ministerstvem spravedlnosti ČR na jeho internetovém portálu byla samosoudkyně Městského soudu v Praze JUDr. Jaroslava Lobotková a též členové senátu Vrchního soudu v Praze JUDr. Karel Podolka, Mgr. Dagmar Javůrková a JUDr. Ludmila Říhová členy této organizace. Z tohoto důvodu bylo řízení u soudů obou stupňů zatíženo zmatečností vadou ve smyslu ust. § 229 odst. 1 písm. e/ o.s.ř. Žalobce proto navrhl, aby oba rozsudky byly zrušeny.

Žalovaný se k věci vyjádřil podáním ze dne 2.2.2011 (č.l. 110 spisu), a to tak, že se žalobou pro zmatečnost nesouhlasí. Při projednávání této věci nebyla nikdy podána námitka podjatosti proti některému ze soudců, kteří ve věci rozhodovali a odkázal dále na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR č.j. 21 Cdo 2338/2005. Argument žalobce, že je znám jako antikomunistický aktivista, nemůže jako důvod podjatosti obstát, neboť žalobce brojí stejným způsobem proti všem politickým stranám a většině politiků. Informace o původní politické

příslušnosti soudců považuje žalovaný za nepodložené, když se po jejich uveřejnění objevily zprávy o chybách. Konečně žalovaný poukázal na skutečnost, že řada politiků, kteří jsou ve vedení našeho státu, byli také členy KSČ; přesto žalobce nenapadá platnost jejich rozhodnutí. Žalovaný proto navrhl, aby žaloba pro zmatečnost byla zamítnuta a aby mu byly přiznány náklady řízení.

Ze spisu Městského soudu v Praze ze dne 20.4.2009, č.j. 32 C 117/2008-57 se zjišťuje, že jednání před soudem I. stupně dne 20.4.2009 (č.l. 52) se zúčastnil žalobce osobně, též předseda představenstva žalovaného Milan Špás a zástupci obou stran. Při tomto jednání byl vyhlášen rozsudek, kterým byla zamítnuta žaloba, podle které je žalovaný povinen uveřejnit na vlastní náklady do 5 dnů od právní moci rozsudku ve formátu nejméně 1/8 tiskové strany v deníku Haló noviny omluvu týkající se článku autora Františka Vybírala „Je, či není antikomunista Šinágl primitivem?“, v němž hodnotí rozsudky obecných soudů, které se týkají sporů mezi žalobcem a předsedou Komunistické strany Čech a Moravy panem Miroslavem Grebeníčkem, jenž dne 1.5.2005 označil pana Šinágl za „primitiva“, za což mu byla uložena soudem povinnost k osobní i veřejné omluvě. Proti tomuto rozsudku podal žalobce odvolání (č.l. 62) a věc byla předložena odvolacímu soudu dne 23.7.2009 (č.l. 67). Odvolací jednání se uskutečnilo dne 27.5.2010, a to opět za osobní přítomnosti žalobce, předsedy představenstva společnosti žalovaného a zástupců obou stran. Při jednání byl vyhlášen rozsudek, kterým byl potvrzen rozsudek soudu I. stupně a bylo rozhodnuto o náhradě nákladů odvolacího řízení. Rozsudek byl doručen zástupci žalobce dne 12.7.2010. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání (č.l. 82), které bylo usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 23.11.2011, č.j. 30 Cdo 144/2011-92 odmítnuto a bylo rozhodnuto o nákladech dovolacího řízení. Toto usnesení bylo doručeno zástupci žalobce 29.12.2011 a žaloba pro zmatečnost byla podána datovou schránkou dne 8.1.2011 (č.l. 96), tedy ještě před podáním dovolání. S ohledem na ust. § 235 odst. 2 o.s.ř. a § 234 odst. 1 o.s.ř. byla však žaloba podána včas.

V dané věci byl uplatněn zmatečnostní důvod podle ust. § 229 odst. 1 písm. e/ o.s.ř., dle něhož může účastník žalobou pro zmatečnost napadnout pravomocné rozhodnutí soudu I. stupně nebo odvolacího soudu, kterým bylo řízení skončeno, jestliže rozhodoval vyloučený soudce nebo přísedící. Otázku, zda byl konkrétní soudce vyloučen si posuzuje soud, který o žalobě pro zmatečnost rozhoduje, a to bez ohledu na to, zda bylo či nebylo nadřízeným soudem rozhodnuto o jeho vyloučení. K tomu viz R 7/97. S ohledem na ust. § 14 o.s.ř. jsou soudci a přísedící vyloučení z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je tu důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. U soudu vyššího stupně jsou vyloučení i soudci, kteří projednávali nebo rozhodovali věc u soudu nižšího stupně a naopak. Jde zde tedy o zásadně taxativní výčet důvodů vyloučení soudců z projednávání a rozhodování konkrétní věci, i když v nezbytně obecné rovině. Přitom soudní praxe je v tomto směru založena na objektivních hlediscích – na existenci určitého důvodu vymezeného konkrétně označenými a zjištěnými skutečnostmi, v jejichž světle se soudcova nepodjatost jeví objektivně pochybnou. Vylučuje se tím subjektivní pohled na vyloučení soudce. Musí být proto zjištěn a najisto postaven důvod, z něhož vyplývá, že lze pochybovat o soudcově nepodjatosti (k tomu viz Komentář k Občanskému soudnímu řádu, C.H.Beck, 2009, 1. díl, str. 76).

V uvedeném smyslu se jedná o soudcův poměr k věci, o jeho vyloučení pro účast na rozhodování věci v jiné instanci a o soudcův poměr k účastníkům nebo k jejich zástupcům.

V souzené věci nebylo zjištěno, že by některý ze soudců soudu I. nebo II. stupně měl přímý právní zájem na projednávané věci nebo že by byl rozhodnutím soudu přímo dotčen na svých právech, rovněž nebylo zjištěno, že by některý z těchto soudců rozhodoval v této věci v jiné instanci ani že by některý z těchto soudců měl přátelský nebo nepřátelský poměr k účastníkům nebo jejich zástupcům, popř. že by tento poměr byl dán vztahem osob blízkých ve smyslu ust. § 116 o.z. nebo že by se jednalo o případ vzájemné ekonomické závislosti.

Žalobou tvrzený důvod vyloučení soudců obou instancí v tomto případě je založen na apriorním předpokladu, že všichni soudci, kteří byli v minulosti členy KSČ, jsou již předem determinováni k podjatosti a tedy k vyloučení z projednávání a rozhodování věcí, v nichž je účastníkem řízení žalobce. Takovýto paušální výklad založený na zdání však nemůže obstát ve smyslu ust. § 14 o.s.ř., neboť předpokládá již dopředu subjektivní pohled na vyloučení soudce, což je nesprávné, jak je uvedeno shora a směřovalo by to ve svých důsledcích k politizaci soudnictví. Kromě toho je třeba též zdůraznit, že zveřejněné seznamy soudců, kteří měli být v minulosti členy KSČ, jsou přinejmenším problematické, a proto nemohou být považovány za jednoznačně objektivní kritérium pro posuzování podjatosti konkrétního soudce.

Důvodnou pochybnost o podjatosti soudce by mohl vzbudit až takový vztah soudce k účastníkům, k jejich zástupcům nebo k věci samé, který dosáhne takové intenzity, ze které lze důvodně pochybovat o tom, že ústavní princip nestrannosti nebude soudem dodržen (viz Rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 4.10.2012, č.j. Nco 59/2012-123). Takovýto vztah soudců v dané věci však nebyl zjištěn. Případné členství nebo kandidatura na členství v jakékoli politické straně není samo o sobě způsobilé založit důvod pro postup podle ust. § 14 o.s.ř. Z žádného právního předpisu nevyplývá žádné omezení výkonu funkce soudce pro členy politických stran či hnutí včetně členství v KSČ nebo KSČM. Příslušnost k jakékoli politické straně sama o sobě neosvědčuje ani přímý zájem dotčeného soudce na jakémkoli ovlivňování projednávané věci ani jeho vazby ke kterémukoli účastníkovi řízení nebo jeho zástupci, které by bylo překážkou nestranného a nezávislého rozhodnutí (viz tamtéž).

Žalobce postavil svoji žalobu na skutečnosti, že mu nebylo ve věci samé soudem I. i II. stupně vyhověno. Je nepochybné, že kdyby mu vyhověno bylo, nenamítal by podjatost žádného ze soudců, kteří věc projednávali a rozhodovali, i kdyby byli skutečně všichni členy bývalé KSČ. Kromě toho obsah protokolů o jednání i odůvodnění napadených rozhodnutí soudů obou stupňů jsou formulovány ve zcela objektivním duchu a nelze z nich v žádném případě usuzovat na podjatost soudců.

Z toho, co bylo uvedeno vyplývá, že tvrzený zmatečnostní důvod podle ust. § 229 odst. 1 písm. e/ o.s.ř. není v tomto případě dán a že ve věci samé nerozhodoval v tomto smyslu žádný vyloučený soudce. Soudu proto nezbylo, než žalobu pro zmatečnost podle ust. § 235e odst. 2 o.s.ř. jako nedůvodnou zamítnout.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť žalovaný byl v tomto případě plně úspěšný. Výše pevné odměny 8.000 Kč byla stanovena podle ust. § 10 odst. 2 vyhl. č. 484/2000 Sb., paušální náhrada hotových výdajů podle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/96 Sb. za 3 úkony po 300,- Kč (převzetí plné moci, vyjádření k žalobě a účast u jednání), tedy celkem 8.900,- Kč. Tyto náklady bylo uloženo uhradit podle výsledků řízení žalobci k rukám advokátky žalovaného podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř.. Výše náhrady nákladů byla pak vypočtena ve smyslu čl. II vyhl. č. 64/2012 Sb., neboť řízení nebylo ukončeno

v prvním stupni ke dni nabytí účinnosti této vyhlášky, tj. k 1.3.2012. Bylo proto postupováno podle dosavadních právních předpisů.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **je** možno se odvolat do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Městského soudu v Praze.

V Praze dne 8. března 2013

JUDr. Pavel Slavíček, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Ettlerová Anna